

Faderens Identitet, og det bør da udtrykkelig udtales, at hun ogsaa er berettiget til efter de i §§ 4 og 5 angivne Tidspunkter at rejse Sag.

Barnet vil normalt kun ved Hjælp af Værgen kunne rejse Sag. Naar man har fundet Anledning til gennem Tilføjelsen „(dette Væрге)“ udtrykkelig at fastslaa Værgens Beføjelse til at begære Faderskabs-sag rejst, skyldes det, at den efterfølgende Henvisning til § 28, der bruger Udtrykket „Værgen, hvis han har Forældremyndigheden eller er beskikket i Medfør af § 20, Stk. 5 eller 6,“ kunde lede til den Opfattelse, at Værgen kun i de i § 28 nævnte Tilfælde kunde rejse Sag.

Stk. 3 er nyt. — I den af Folke-tingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Børn udenfor Ægteskab m. fl. Love afgivne Beretning (R. T. 1934—35, Tillæg B. Sp. 2727—2728) er der ad §§ 4 og 5 stillet Spørgsmaal om, hvad der sker, hvis Moderen trods Bøde ikke opgiver Faderens Navn. Hertil maatte efter F. 34 svares, at der i saa Tilfælde sædvanligvis intet yderligere vil ske. Faderskabssag kan ikke anlægges, da man ikke har nogen at anlægge Sagen mod. Hvis Politiet (Overpræsidenten) til Trods for den manglende Anmeldelse senere maatte komme til Kundskab om, hvem der kan antages at være Barnets Fader, var der dog en Mulighed for at lade beskikke en særlig Væрге for Barnet og lade Værgen anlægge Sag paa Barnets Vegne. — Lignende Forhold fremkommer i øvrigt, hvis Moderen vel foretager den i § 5 paa-budte Anmeldelse, men opgiver, at hun ikke ved, hvem Barnets Fader er. Kan det godtgøres, at denne Erklæring er urigtig, ifalder Moderen dog Straf efter Straffelovens § 162.

Det har været overvejet, paa hvilke Maader man yderligere kunde sikre, at Moderen opfyldte den hende ved § 5 paa-lagte Anmeldelsespligt. En Mulighed var det at fastsætte, at Sagen, naar Moderen ikke opfylder Anmeldelsespligten, eller naar hun angiver, at hun ikke ved, hvem der er Barnets Fader, skal sendes til Retten, for at Moderen under Vidnetvang kan blive afhørt om, hvem der er eller kan være Fader til Barnet. Nægter Moderen da at afgive Forklaring for Retten, kan hun efter Retsplejelovens § 189 „tages i Forvaring“ i indtil 6 Maaneder. Afgiver hun falsk Forklaring for Retten, ifalder hun Straf efter Straffelovens § 158.

En saadan Fremgangsmaade synes dog unødigt haard — og vil vel desuagtet være virkningsløs — overfor den Moder, der

ikke vil opgive, hvem Faderen er, og som selv er villig til og i Stand til at forsørge Barnet. Og kun, naar Moderen ikke selv kan sørge forsvarligt for Barnet, er det offentliges og Barnets Interesse i, at Faderen opgives, stærk nok til, at der bør bringes saa kraftige Tvangsmidler i Anvendelse.

Ud fra dette Synspunkt er Stk. 3 affattet. Der skal i disse Tilfælde — i øvrigt i Overensstemmelse med Norsk Lov af 10. April 1915 § 5, jfr. § 9 — beskikkes en Væрге for Barnet. Denne Væрге har ikke Forældremyndigheden over Barnet, Forældremyndigheden tilkommer stadig Moderen. Men Værgen skal saa vidt muligt drage Omsorg for, at der rejses Faderskabssag, hvilket han dog kun kan gøre hvis han kommer til Kundskab om, hvem der er eller kan antages at være Barnets Fader. Endvidere kan han, saafremt Moderen ikke sørger forsvarligt for Barnets Underhold, begære hende afhørt som Vidne inden Retten om, hvem der er eller kan være Fader til Barnet. Sidstnævnte Beføjelse tillægges ogsaa de i § 28 nævnte Institutioner, naar de helt eller delvis udreder Udgifterne til Barnets Forsørgelse. En tilsvarende Beføjelse til at begære Moderen afhørt inden Retten gælder efter Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908, § 14, Stk. 6, der fastsætter, at Moderen, naar der søges Hjælp til Barnets Underhold af det offentlige, er pligtig til efter Værgens, Værgeraadets eller Fattigvæsenets Begæring at afgive Forklaring under Vidnetvang om, hvem der er eller kan være Fader til Barnet.

ad § 14.

Naar flere ved Faderskabssagen er anset som bidragspligtige, er Ordningen efter gældende Ret (Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 14, Stk. 4), at enhver bidragspligtig er ansvarlig for hele Bidraget, men han har, naar han har betalt det, Fordring paa Erstatning hos enhver anden bidragspligtig for en forholdsmæssig Andel og Adgang til at benytte de samme Tvangsmidler, som tilkommer Moderen. Der udfærdiges en Bidragsresolution for hver bidragspligtig, og Resolutionen lyder paa, at den bidragspligtige in solidum med de andre bidragspligtige skal svare Bidrag. Moderen eller den, der skal varetage Barnets Tary, faar samtlige Resolutioner udleveret og kan efter eget Forgodtbefindende inddrive det fulde Bidrag hos en enkelt bidragspligtig eller en forholdsmæssig Andel af Bidraget hos hver af dem.

Denne Ordning er i Princippet opretholdt ved F. 34 § 30, jfr. R. T. 1934—35, Tillæg A. Sp. 2577—78, og Bemærkningerne samme-